

Espanya ens roba

Sr. Director:

Com que no sóc política i ja tinc una certa edat crec que ja puc dir les coses pel seu nom, encara que no sigui políticament correcte.

No sé per què ningú ho diu així de clar. Jo no ho puc explicar en números ni en balanços fiscals. Simplement sóc una persona que viatja, parla, observa i treu conclusions.

Jo veig que a Espanya hi ha els mateixos serveis i infraestructures que a Catalunya. A vegades més: Tarragona sense autovia i a Ossa, dos.

Aquí treballa més gent i a un altre ritme. Ho diu tothom que ha treballat aquí i allà. Pregunteu. Observeu quan viatgeu. Parleu amb els amics i parents que teniu a Espanya.

Per què no se'n van les empreses a Linares, on l'alcalde ofereix gratuïtament i amb tota mena de facilitats polígons industrials buits? Els empresaris saben que no obtindrien el mateix rendiment.

Hi va haver un polític català que es va atrevir a parlar dels bars plens en hores laborables. Li van dir de tot. Un altre va ser encara més agosarat i va dir que amb la independència de Catalunya perillava el PER dels andalusos. No li van dir res perquè és andalus.

Doncs va, sigueu valents, digueu la veritat, res de patriotisme, no me'l crec. Digueu ben clar que ja us va bé aquest sistema del "café para todos".

LA CARTA DEL DÍA

Felicitació pel 'Lideratge'

SR. DIRECTOR:

Vaig començar a col·leccionar la columna de *Lideratge*, des del 30 de març del 2014, havent llegit *Dormint amb l'enemic* d'Olga Serra. Des de llavors tots els diumenges sens falta he anat llegint i aprenent d'aquest excel·lent grup de professionals de l'escola de lideratge: Srs./Sres. Arrizabalaga, Serra, Sampedro, Javaloyes, Latorre, Hernández, Argelich, Montañés, Pirla, Mendieta... per citar els més actius i ordenats pel nombre de col·laboracions.

Tots els articles han estat d'allò més interessants. M'han servit de base per a tallers i xerrades de formació al personal de l'empresa i per a mi mateix. Les persones són el

principal actiu que tenim, cuidem i procurem que creixin professional i personalment.

El darrer diumenge el Sr. Borja Arrizabalaga amb *Què són els 'silver surfers'?* ha estat la gota que ha fet vessar el vas... de satisfacció. M'ha empès a dirigir aquesta carta al director i amic de l'apreciat diari SEGRE per felicitar-lo per la columna de *Lideratge*. Potser perquè tinc 74 anys i procuro estar actiu empresarialment (i en la vida plena), *silver surfers* l'entenc i subscric totalment. Recomano no només a aquest col·lectiu 45-65 sinó també als de 65-...-80, que el lleixin. Els farà molt de bé. Així podrem anar parlant dels *golden surfers*. Com bé deia Eduard Punset "hem de pensar que no ens morirem mai".

JOAN MARIÀ GUIU I CLUA

Hi ha moltes maneres de robar i aquesta n'és una.

MONTSE G.

Sud-àfrica i altres països

Sr. Director:

Actualment Sud-àfrica és el segon productor d'or d'àmbit mundial. Però continua sent un del països amb més desigualtat. Segons l'agència STATS tenen un atur del 27,7 per cent. Els antics, i actuals colonitzadors, davant l'evolució del

temps, han acceptat eliminar l'indecent, l'Apartheid, donant pas a alguns nadius del país dins de les administracions que en realitat poc o gens poden decidir sense el consentiment dels poders fàctics. Els anglesos pregonen que en aquell país tenen una democràcia sense censura, però en realitat no és més que una autocensura. Un país en què els mitjans d'informació més importants estan a les mans dels grans poders econòmics, poca política progressista pot realitzar. Poders que tenen a les seves mans renovar contractes i acomiadar a

tots quan no segueixen la seva estratègia utilitzant la peculiar democràcia que no és més que una tapadora que falseja la realitat.

Maniobres que algunes democràcies europees segueixen en un camí semblant. Presidents de govern que, encara que personalment realitzarien la doctrina dels seus fundadors, no obliden que el qui paga mana. Motiu pel qual no permeten que les carteres econòmiques i fiscals passin a mans dels que intenten acabar amb tanta injustícia.

VENTURA MARGÓ

El poder de l'odi

Sr. Director:

A l'interessantíssim article *El poder de l'odi* del filòsof Josep Maria Ruiz Simon es lleix: "Els estudis sobre Maquiavel han tendit a menysprear la importància que el pensador florentí donava a l'odi com a factor polític. Ara bé, aquest sentiment ocupa un lloc molt rellevant a *El príncep*, en el qual l'odi dels governats s'identifica com una de les causes principals de la pèrdua del poder dels governants, i en què s'ofereix als prínceps o als que aspiren a ser-ho una sèrie de consells per evitar despertar-lo." (*La Vanguardia*, 10 de setembre del 2019).

Certament, en relació amb el conflicte que hi ha establert entre Espanya i Catalunya, l'existència de l'odi com a factor polític ha estat corroborat per prestigiosos analistes polítics. És per això que és impresentable i abraçadament que en ple segle XXI en un país que gallardeja de pertànyer a la Unió Europea encara hi hagi presos i exiliats polítics, els quals en un article que han escrit conjuntament amb motiu de la Diada fan una crida a la societat catalana a participar en els actes de l'Onze de Setembre i a omplir els carrers de la ciutat de Barcelona en la que diuen que ha de ser una mobilització de caràcter excepcional. Quan la fruita és prou madura cau de l'arbre...

JORDI PAUSAS

Envíe su foto a cercle@segre.com. Una selección más amplia de cartas puede encontrarse en SEGRE.com

COLABORACIÓN

España Suma

JOSÉ IGNACIO LLORENS

COMO ES habitual este 11-S, sin disfraces ya, todo separatista ocupará las calles y volverá a erigirse como la representación exclusiva de "un sol poble" sometido por un Estado Centralista y Opresor. Ni lo uno ni lo otro es cierto; porque hasta los propios separatistas se contradicen cuando, a pesar de los enormes esfuerzos propagandísticos de estos años, reconocen que "no en som prous" y, por otra parte, admiten que de lo que se trata es de provocar la reacción del Estado como demuestran las explosivas y recientes declaraciones del President Torra alentando a la desobediencia civil y al incumplimiento de leyes y sentencias.

Ante la previsible menor participación en la Diada y las

inminentes sentencias judiciales, lo que se pretende es alimentar el conflicto para excitar el victimismo y aprovechar la fragilidad del Gobierno. En una palabra, repetir los lamentables hechos que culminaron en la desafortunada DUI del 1-O en una actuación gravemente desleal de las Autoridades de Catalunya, que se rebelaron contra las Leyes y el Estado de Derecho gracias a cuya vigencia habían alcanzado responsabilidades de gobierno y que, luego, tuvo la lógica respuesta del Estado del que pretendían separarse.

El resultado evidente de estos fatigosos y frustrantes años de *procés* es que la sociedad catalana está profundamente dividida no solo entre los que queremos seguir en España o

quieren romper sino, también, entre los propios separatistas. La hostilidad creciente entre lo que antes era Convergència y ERC por el liderazgo separatista es inocultable y, aunque los republicanos se muestran ahora aparentemente menos beligerantes, el proyecto de ERC es reeditar un Tripartit de izquierdas con los socialistas en toda España; para proclamar la 3ª República, de la que intentarían después separarse como ya ocurrió en el 34 cuando Companys, durante la Segunda República, proclamó el Estado Independiente de Catalunya.

Cabe preguntarse cómo y por qué hemos llegado hasta aquí y si esto tiene solución. Hasta el 2010, el respaldo al separatismo no superaba el 15%. Jordi Pujol y Artur Mas se mostraban entonces contrarios a la independencia, pero la reforma del Estatut, ofrecida por ZP que nadie pedía y que apenas fue apoyada por el 34% de los catalanes y, sobre todo, el Tripartit sirvieron para resucitar a una moribunda ERC.

La crisis, que obligó a todos los gobiernos -también al de

CiU- a dolorosos recortes y, sobre todo, el público reconocimiento del 3% fueron ya determinantes en el giro independentista de Convergència. Podría decirse que la corrupción ha afectado también a los gobiernos de Andalucía y Madrid; pero allí, por suerte, nadie ha tenido la ocurrencia de plantear una ruptura con España para tajarla. Lo cierto es que, en ese insuficiente pero inquietante 47% que respalda ahora una improbable Catalunya independiente, hay un porcentaje importante de alusión a cuyos integrantes no les gusta formar parte de la familia del nacionalismo secesionista europeo ni las incontables fotos ante esteladas e ikurriñas del xenófobo Salvini; pero la minoría todavía secesionista está más activa y utiliza el Gobierno, las Instituciones y un formidable aparato propagandístico sin reparo alguno.

En esta situación, es casi un milagro que siga siendo mayoritario entre los catalanes el deseo de seguir formando parte de España. Y es necesario que todos asumamos nuestra responsabilidad y que, quien

tenga algo que decir, lo diga; porque lo que no se defiende, se pierde. Por eso, quiero expresar mi apoyo a favor del entendimiento entre PP, Cs y Vox, para que se unan bajo la marca España Suma. Ellos, las izquierdas y el separatismo, ya se unieron en la irresponsable Moción de Censura Frankenstein, que ha servido para que, al ahora Presidente del Gobierno de España -que no tiene escrúpulos- le pasen la factura que les debe por ocupar su cargo. Si ellos, los que defienden solo la ruptura y la destrucción de todo aquello que nos une y ha hecho fuertes, han sabido entenderse; cómo no hemos de hacerlo nosotros para preservar los valores que han permitido la prosperidad y la libertad de los últimos cuarenta años. Claro que España Suma; y ahora, más que nunca. Y por si no se formaliza ese acuerdo, quisiera recordar que los leridanos que en las Elecciones Generales de 2016 sumaron sus votos al PP permitieron conseguir el escaño decisivo de Lleida, que sirvió para ganar las elecciones y formar Gobierno.